

gørende brød med Concentrationsprincippet, der havde voldt Landet ubodelig Skade og fjernet os mere fra de evropæiske Forretningscentre, end vor geografiske Beliggenhed gjorde det nødvendigt.

Per vilde ikke høre mere. Han vendte sig med Skyhed bort og gik tilbage til det tomme Kabinet. Her blev han en Stund staaende henne ved et aabent Vindue, der vendte ud imod Landevejen og Skoven og den endnu svagt farvede Aftenhimmel.

Skulde hans Tid endelig være kommen nu? ... Det faldt ham ind (og han smilte lidt spodsk derved), at Øjeblikket i saa Fald nøjagtig vilde stemme med hans egen gamle, halvglemte Beregning, ved hvilken der netop var bleven taget Hensyn til den sandsynlige Virkning hos Godtfolket af det, som var sket her idag. Med hans Forlovelses Offenliggørelse var den sidste Sten sprængt paa den dristige Klippevej, han ved egen Magt havde ryddet gennem Fordommenes Revl og Krat ... op til den Ærens forgyldte Tornekrone, hvis Glans havde straalet i alle hans Drømme, siden han var en halvvoksen Dreng.

Inde i Salen brød et nyt Hagelvejr løs. Per, som mente at kunne høre, at der samtidig fandt et Opbrud Sted, og at man var ved igen at fordele sig i Værelserne, bestemte sig til at gøre sig usynlig for en lille Tid. Han vendte tilbage til